Crònica

Nyman, de pel·lícula



Ure Comas
Castelló d'E.

Vestit fosc i amb les ulleres posades per observar el seu públic, Michael Nyman va pujar dalt l'escenari, va saludar amb el cos i sense dir res es va asseure davant el piano. Eren dos quarts i mig d'onze i amb les ulleres sobre el cap va començar a interpretar, sense pausa, les diferents peces davant la portalada de la basílica de Castelló d'Empúries. Música de pel·lícula, de pel·lícules, d'històries conegudes o per conèixer. Notes que feien volar i deixaven anar imatges i que només les campanes gosaven interrompre. No es va sentir pràcticament res més durant l'hora que va durar el concert. Breus i forts aplaudiments aprofitant els moments en què el compositor britànic passava les partitures, deixant-les caure, com si volessin, com el mateix nom del vi triat per al maridatge d'aquella nit *flow*. I les ovacions més llargues quan, just a mig concert, va interpretar unes quantes peces de la famosa banda sonora de la pel·lícula *El piano*. Llavors sí que es va aixecar i va saludar per, tot seguit, tornar-se a asseure i continuar, com si res. Un parell de peces més i un parell d'ovacions, algun bravo també i la gent dreta, picant de mans. El concert s'havia acabat i Nyman va marxar. Van continuar els aplaudiments i va tornar, però no dalt l'escenari, sinó a baix, disposat a deixar-se fotografiar i parlar amb qui li ho demanés! "De parlar no parla gaire, però d'afectuós sí que ho és!", deia una dona que s'hi va acostar per a una foto i com ella, una colla de seguidors de Nyman. L'ocasió era única per acostar-se al reconegut músic, que s'interessava per tothom: "On vius?" Què tal?"... I fins i tot, alguna llarga conversa amb compatriotes britànics. Nyman semblava sentir-se com a casa enmig del públic que l'encerclava i que, un cop acabada la sessió fotogràfica i d'intercanvi d'impressions, va acabar acompanyant-lo distesament, ara xerrant amb un i ara amb un altre, pel carrer empedrat fins a l'escola municipal de música; allà va entrar i desaparèixer. La pel·lícula, ara sí, s'havia acabat. ■



Michael Nyman durant la seva actuació a Castelló ■ GEMMA MARTZ